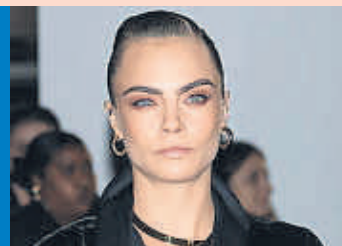

VIURE

GENT

Cara Delevingne trenca motllos en la moda i en temes del cor

Oportunitat d'or per millorar les infraestructures del Pirineu

Els alcaldes i habitants a favor dels Jocs Olímpics d'hivern clamen per remar units

unànime, sense fissures", va dir.

Ara mateix no es compleix cap de les dues premisses. La població del Pirineu, per aquesta inexplicable falta d'informació, no s'acaba de creure que el projecte sigui possible. I la classe política, embrancada en els seus interessos partidistes, torna a girar l'esquena a uns ciutadans (la veritat és que són pocs) que veurien mi-

La candidatura seria clau per actuar a la C-28, la C-16, la C-17, l'N-230 o ressuscitar el túnel de Xerallo

Fibra òptica a tot el territori o reutilitzar viles olímpiques com a habitatge social, altres avantatges del projecte

llorada la vida –d'això pocs en dubten– per les infraestructures que arribarien gràcies a aquesta candidatura.

La celebració d'uns Jocs Olímpics al Pirineu podria ser l'oportunitat d'or per a millores en les comunicacions per carretera d'aquests territoris de muntanya. I això no és poc en uns Jocs que s'assegura que s'adaptarien a la majoria d'equipaments que ja té el territori. Un esdeveniment d'aquestes característiques (està demostrat) accelera les inversions, i aquestes millores perduren en el temps. Hi ha reclamacions històriques, com ara la millora de l'N-230 (la carretera de Lleida a la Val d'Aran) i la C-28 (aquest port de la Bonaigua que està tancat molts dies a l'hivern pel risc d'allaus), "que amb aquesta candidatura podrien quedar resoltes", afirma Maria Vergés, síndica de la Val d'Aran. O projectes com el túnel de Xerallo, a l'abandonat Eix Pirinenc, "que comunicaria el Pallars Jussà amb l'Alta Ribagorça", apunta la presidenta del Consell Comarcal d'aquesta última comarca, Maria José Erta.

Identèntiques reclamacions arriben des del Berguedà, el Ripollès o la Cerdanya, comarques cansades de reclamar millores en dos

Continua a la pàgina següent

Masella –a la imatge–, Baqueria Beret i la Molina són candidates segures a Catalunya per acollir proves si hi ha olimpíades el 2030

JAVIER RICOU
Lleida

Pere Aragonès, president de la Generalitat: "No hi haurà Jocs Olímpics al Pirineu si el no guanya en la consulta popular i Catalunya no lidera el projecte". Javier Lambán, president d'Aragó: "No hi haurà Olimpíades d'hivern sense candidatura conjunta". Alejandro Blanco, president del Comitè Olímpic Espanyol: "Per guanyar hem d'estar tots units". Maria Vergés, síndica d'Aran: "Seria un error fracassar per idees partidistes".

El Pirineu no havia estat mai tan a prop d'unes Olimpíades d'hivern (la candidatura seria per al 2030) com ara. És una fita somiada per molts habitants d'aquests territoris de muntanya. Una candidatura que podria materialitzar moltes de les reivindicacions històriques en inversions que per una cosa o una altra no arriben mai. Però ara mateix el descon-

cert entre molts habitants del Pirineu és majúscul per aquesta guerra política que ha fet renéixer una sensació ja viscuda en aquestes altures: la de ser uns convidats de pedra quan es prenen decisions que els afecten. Una altra vegada són testimonis de discussions, decisions i estratègies que escapen als seus particulars interessos i necessitats.

Així doncs, no estranya que ara com ara la seva població estigui una mica perduda i l'opinió sobre el projecte sigui dispar. Tot i que quan es pregunta a aquests habitants –des de Puigcerdà fins a la Val d'Aran– sí que hi ha una resposta que es repeteix: "Ens falta informació, i més si es vol fer una consulta". Si se sondeja entre els polítics locals,

en aquest debat hi pesen, i molt, les sigles dels partits que representen. Una prova inequívoca que el tema s'ha polititzat.

Passa el contrari, en l'esfera política, del que va pregonar fa només uns mesos el president del Comitè Olímpic Espanyol (COE),

Alejandro Blanco, en una trobada que va mantenir amb polítics locals de muntanya a la Val d'Aran. "Primer ens hem de creure que el Pirineu no havia estat mai tan a prop de guanyar aquesta candidatura, però perquè sigui elegida pel COI és obligat un suport

Els beneficis de l'impacte mediàtic

■ Barcelona sap com ningú l'impacte que va tenir per a la ciutat la celebració de les olimpíades del 1992. Uns jocs olímpics posen la seu que els organitza al capdavant del focus mediàtic d'arreu del món. Els últims Jocs d'hivern, els de PyeongChang 2018, van registrar una audiència televisiva mundial de 1.900 milions de persones, segons les dades del COI. A més a més, més de 670 milions de

persones van seguir l'esdeveniment a través de plataformes digitals. Alejandro Blanco, president del COE, va fer referència a aquestes xifres en la seva visita a Vielha fa uns mesos. Aquest impacte mediàtic té compensació econòmica per drets, per exemple televisius. Una font d'ingressos que ajuda a sufragar bona part dels diners invertits als territoris que acullen unes olimpíades.

De Barcelona-Pirineus 2022 a Pirineus-Barcelona 2030

I la candidatura s'enfilà a la muntanya

LA CRÒNICA

RAMON SUÑÉ
 Barcelona

Divendres, 4 de febrer del 2022. La flama del peveter de l'Estadi Lluís Companys es torna a encendre com es va encendre fa 30 anys, un 25 de juliol del 1992. A la llotja d'autoritats, el rei Felip VI, el president Pere Aragonès, l'alcaldessa Ada Colau i el president del COI, Thomas Bach, aplaudeixen amb entusiasme desigual guardant les distàncies físiques i polítiques. Comencen els Jocs, i Barcelona es converteix en la primera ciutat que ha estat seu olímpica d'estiu i d'hivern. A l'exterior, una amalgama de col·lectius ecologistes, antisistema i negacionistes olímpics expressen el seu malestar. Diuen que, amb un colorit gorro de llana i barrejada entre el grup, ha estat vista una tineta d'alcalde. Cal ser fidels a la tradició: fer veure que estàs contra el poder quan, de fet, ets el poder.

És la crònica resumida del que podria haver estat i no ha estat. Aquesta condició de seu olímpica total se l'ha arrogat Pequín fa tot just unes hores.

Enmig del pantà polític que fa que aquests dies les aigües de l'Ebre baixin ben agitades, poc s'ha recordat la gènesi de l'aventura olímpica catalana, l'inici d'un no ha pogut ser que el Govern de la Generalitat vol convertir en un potser ara sí.

El 13 de gener del 2010 l'aleshores alcalde i avui president d'Hispasat, el socialista Jordi Hereu, anunciava la voluntat de promoure una candidatura Barcelona-Pirineus als Jocs d'hivern del 2022. Madrid acabava de quedar fora, de nou, de la cursa olímpica, aquesta vegada de la cita estiuenca del 2016, i el PSC, que començava a entreveure la fi d'una hegemonia de més de 30 anys a la ciutat, va veure pista lliure per provar de reeditar unes glòries del 1992 que el Fòrum 2004 ni tan sols va ensumar.

Aquella primera temptativa de

Barcelona no va ser el fruit de cap improvisació ni de la pensada d'un alcalde. La seva prehistòria es remunta al 1999, quan l'Ajuntament presidit per Joan Clos va elaborar un primer informe exploratori. Però no va ser fins al 2006 que a la delegació barcelo-

nina assistent als Jocs de Torí, encapçalada pel regidor d'Esports, Pere Alcober, se li va encendre una llumeta. El novembre del 2009, en una trobada discretíssima a les instal·lacions de la Fira, a l'Hospitalet de Llobregat, Jordi Hereu tempteja el president del

Comitè Olímpic Espanyol, Alejandro Blanco. Surt de la reunió convençut que, certament, hi ha una oportunitat.

Aleshores l'Estadi Olímpic, on es va habilitar una rampa nevada de 35 metres d'altura, s'havia convertit en l'escenari d'una prova de

la Copa del Món de salts en les modalitats snowboard i free style. L'espectacle dels esquiadors i els surfistes de la neu va alimentar una mica més el projecte olímpic. Només va faltar que, en una espècie de somieig col·lectiu, alguns vips del món de l'esport

“Ser olímpics seria una injecció d'orgull per viure en aquestes muntanyes”

Ve de la pàgina anterior

eixos que porten al Pirineu, com la C-16 i la C-17. Unes vies que condueixen a pistes d'esquí i que amb aquesta candidatura podrien rebre una injecció econòmica.

Són obres que beneficiarien tota la població, estigui o no a favor d'aquestes olimpíades. Els contraris a aquests Jocs Olímpics d'hivern afirmen que no cal un esdeveniment com aquest per executar millores a què la població del Pirineu ja té dret. Maria Vergés els respon: “Si aquesta candidatura ens permet executar

aquestes obres deu o quinze anys abans, benvinguda sigui”.

La llista de possibles beneficis no s'acaba amb les carreteres. Unes olimpíades haurien d'estendre la fibra òptica per tot el territori, i aquest esdeveniment es podria aprofitar per donar als equipaments construïts i necessaris per a la competició (no hi ha prevista cap obra faraònica) altres usos quan s'acabin les olimpíades.

Exemples? Maria José Erta apunta que no seria forassenyat aprofitar l'ocasió “per construir un petit hospital a l'Alta Ribagorça. Ara els ciutadans d'aquesta co-

marca s'han de desplaçar a Vielha o a Tremp per accedir a aquest servei. Per la seva banda, Maria Vergés proposa que si es construeix alguna petita vila per allotjar els esportistes, “després aquest equipament es podria transformar en habitatge oficial o en allotjament per als treballadors del sector turístic”.

Són inversions que traspassarien l'àmbit esportiu i que caldria interpretar com a beneficioses per a la població en general, amb independència de quines comarques o estacions d'esquí seran seus de les proves. Ho entén així

L'N-230, una de les vies que es beneficiarien d'aquests jocs

MERCÈ GILI

L'Olimp blanc de la Copa del El 2009 l'estadi Mòn de salts de de Montjuïc va free style i acollir una prova snowboard

ÀLEX GARCIA

plantegessin a l'alcalde la mateixa idea que ell estava acabant de construir a la seva ment. En una sessió del Pla Estratègic Metropolità celebrada al Museu Picasso, en presència dels principals agents econòmics locals, i respondent a les preguntes d'almenys un

parell d'assistents –el president del Reial Club de Tennis Barcelona, Albert Agustí, i l'empresari Sandro Rosell, en aquell temps en plena cursa cap a la presidència del Barça–, Hereu diu que sí, que uns Jocs d'hivern a Barcelona són possibles i “ja hi estem treballant”.

Setmanes després, l'anunci al Museu Olímpic, que va deixar les autoritats aragoneses més glaçades que el vent del Moncayo. Nos'ho esperaven la pirinenca vila de Jaca –fins a cinc vegades, amb més o menys convicció, ha comprat bitllets per a la loteria olímpica– ni el president d'Aragó, el socialista Marcelino Iglesias, que un mes abans havia coincidit amb Hereu en un acte a la Casa d'Aragó a Barcelona. I és que l'esborrany de candidatura, en aquell temps Barcelona-Pirineus 2022 (amb el nom de la capital i la seva marca al davant), era el d'un projecte 100% català i,

L'anunci d'Hereu de promoure un projecte de Jocs d'hivern no va ser el fruit d'una improvisació

molt majoritàriament, barceloní.

Barcelona va enfilars la muntanya fent cas d'aquesta màxima discutible que diu que les crisis generen oportunitats (i a començaments del 2010 hi havia una crisi de les grosses). Dotze anys després de Barcelona-Pirineus 2022 hem passat a Pirineus-Barcelona 2030. Entremig, dues renúncies. Primer, la del 22 (Xavier Trias: “És necessari continuar construint el consens polític per fer realitat el projecte que permeti presentar una candidatura guanyadora”, octubre del 2013). Més endavant, el març del 2017, després de la presentació de les conclusions de la comissió permanent per analitzar la conveniència d'optar als Jocs, la del 26. Sense sorpreses. Ja ho havia deixat clar Ada Colau quan, només tres dies després d'assumir l'alcaldia, va destituir fulminantment Òscar Grau, director de l'oficina de la candidatura olímpica.●

l'empresari turístic i regidor a l'Ajuntament de la Vall de Boí Lluís Farrero. “Tenir en aquestes muntanyes uns Jocs Olímpics seria el millor impuls per guanyar en orgull per viure i ser un habitant del Pirineu”, afirma. Farrero ho té clar: “Un esdeveniment d'aquest nivell sens dubte posaria al mapa aquestes muntanyes. I renunciar a intentar-ho és anar en contra dels interessos del Pirineu”. Farrero parla des dels peus d'una estació, la de Boí-Taüll, que ara mateix no entra a les travesses dels complexos que acollirien proves. “Però això no és important, en aquest cas, a l'hora de defensar aquesta candidatura; cal pensar en global”, afegeix. L'única oportunitat de Boí-Taüll per acollir alguna prova arribarà quan l'esquí de muntanya es de-

clari olímpic. I això podria ser molt aviat.

Maria José Erta, que a més de ser presidenta del Consell Comarcal de l'Alta Ribagorça és alcaldessa de Vilaller, comparteix la tesi de Farrero: “Ara per ara és imprescindible que tots ampliem mires i remem junts”.

L'entusiasme d'una part de la població i d'una majoria d'alcaldes del Pirineu (tant català com aragonès) xoca amb la croada començada per una plataforma nascuda a l'Alt Urgell que considera aquesta candidatura “una mostra més de la tendència de castigar el territori”. Els opositors no creuen que aquestes olimpíades portin res de bo al Pirineu, excepte beneficis, una vegada més, per a un model que ho confia tot al sector turístic.●